

U bent een legalist!

door David Cloud, <http://www.wayoflife.org/>, 2009

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoot door M.V.

“Legalisme”¹ is een term die frequent gebruikt wordt om bijbelgelovige christenen te beschrijven die zich beijveren voor zuivere leer en die de heilige standaarden van leven willen vasthouden in dit boze uur. Ik wordt een “legalist” genoemd via e-mail, minstens eenmaal per dag! Hier enkele voorbeelden:

“U, meneer, bent een legalist waar de Farizeeën erg trots op zouden geweest zijn”.

“U hebt een enggeestige, legalistische kijk op de Schrift. ... Ik schrijf eigentijdse praisemuziek, muziek die gebruikt wordt in kerken in de aanbidding van God. Dit is niet bestemd voor uw of iemand anders zijn beoordeling, ongeacht welke denominatie”.

“Uw website doet me ineenkrimpen. Ik kan begrijpen waarom deze wereld fundamentalistische christenen haat als u legalistische artikels schrijft als deze. Er is geen nederigheid in uw kritieken, enkel farizeïsch elitisme dat mijn maag doet keren”.

Zij die deze instelling hebben labelen de “ouderwetse” bijbelgelovige als “legalist”, maar dit is een lasterlijke, harde beschuldiging.

WAT LEGALISME IS

Echt legalisme heeft in het Woord van God een tweevoudige definitie.

Ten eerste: legalisme voegt werken toe aan de genade voor redding (Galaten 1).

Dit is het thema van de brief aan de Galaten. Paulus waarschuwt de kerken tegen een zich afkeren van de genade van Christus (Galaten 1:6) en hij benadrukt dat redding niet door werken of wetsbeachtiging is maar door de genade van Christus alleen.

“[Wij] weten dat een mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken van de wet, maar door het geloof in Jezus Christus. En ook wij zijn in Christus Jezus gaan geloven, opdat wij gerechtvaardigd zouden worden uit het geloof van Christus en niet uit werken van de wet. Immers, uit werken van de wet wordt geen vlees gerechtvaardigd” (Galaten 2:16).

“Want allen die uit de werken van de wet zijn, zijn onder de vloek. Er staat immers geschreven: Vervloekt is ieder die niet blijft bij alles wat geschreven staat in het boek van de wet, om dat te doen. En dat door de wet niemand gerechtvaardigd wordt voor God, is duidelijk, want de rechtvaardige zal uit het geloof leven” (Galaten 3:10-11).

“Zo is dan de wet onze leermeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof gerechtvaardigd zouden worden. Maar nu het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder een leermeester” (Galaten 3:24-25).

Volgens deze definitie zijn legalisten vandaag allen die werken toevoegen aan de genade van Christus voor redding. De Rooms-katholieke Kerk doet dit. Zo doen ook de Gemeente van Christus, en de Wereldwijde Kerk van God, en de Zevendedags Adventisten, en vele anderen.

¹ “Legalisme is een begrip uit de christelijke theologie waarmee bepaalde opvattingen worden aangeduid die stellen dat verlossing eerder een beloning is voor het (strikt) naleven van religieuze voorschriften en wetten (*leges* in het Latijn) dan het gevolg van genade van God. Het begrip heeft een sterk negatieve bijklank, omdat slechts uiterlijkheden en menselijke trots worden benadrukt” (Wiki).

Ten tweede: legalisme voegt menselijke traditie toe aan Gods Woord.

“Huichelaars! Terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, toen hij zei: Dit volk nadert tot Mij met hun mond en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich ver bij Mij vandaan; maar tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen onderwijzen die geboden van mensen zijn” (Mattheüs 15: 7-9).

We moeten er zorgvuldig over waken dat we niet onze eigen traditie en leer toevoegen aan het Woord van God. Er is slechts één gezagsbron voor geloof en praktijk, en dat is de Bijbel. Wat er ook verheven wordt tot gezagsbron, gelijk aan de Bijbel, wordt door God veroordeeld.

De Farizeeën indertijd pleegden beide overtredingen en waren daardoor ware legalisten. Zij wezen de genade van Jezus Christus af en leerden dat de weg naar redding te vinden was in het houden van de wet én zij maakten hun eigen traditie gezaghebbend voor de mensen hun levens, zonder enige bijbelse basis.

De Rooms-katholieke Kerk pleegt beide overtredingen.

Vele anderen voegen gezaghebbende dingen toe aan Gods Woord. Christian Science voegt de geschriften toe van Mary Baker Eddy. Zevendedags Adventisten voegen de geschriften van Ellen G. White toe. Vele Pentecostals en Charismaten voegen (ten minste in de praktijk) persoonlijke openbaringen en ervaringen toe.

Wanneer we de Schrift willen toepassen op de christelijke levenswijze, moeten we ervoor waken niet in deze val te trappen. Bijvoorbeeld: specifieke standaarden vastleggen voor vrouwelijke kerkelijke medewerkers, zoals het eisen van een bepaalde rok lengte en het verbieden van shorts, is geen legalisme, want de Bijbel eist zedigheid en bescheidenheid en verbiedt naaktheid, zelf op het niveau van benen en dijen (Jesaja 47:2-3), en de Bijbel waarschuwt over het effect van vrouwelijke klederdicht op de mannen (Mattheüs 5:28).

Het stellen van standaarden kan legalisme worden indien de vereisten verder gaan dan de Schrift. We moeten erg zorgvuldig zijn in het trekken van grenzen, en zien dat onze grenzen die van God zijn en niet de onze. Ik heb gehoord van kerken die de mannen verbieden roze hemden te dragen, omdat dit zogenaamd “vrouwelijk” is, maar dat is erover. De kleur roze, alhoewel vaag geassocieerd met vrouwelijkheid, is daar niet zo sterk mee geassocieerd dat wij er een wet van kunnen maken. Andere kerken hebben baarden en/of snorren verboden. Eén zendingsmissie die Centraal-Amerikaanse pastors ondersteunt, hanteert deze regel, maar dat is meer dan belachelijk; het is legalistisch, want de Bijbel heeft niet alleen geen verbod op gelaatshaar voor mannen, hij moedigt het zelfs aan door het voorbeeld van de oudtestamentische profeten (Ezra 9:3) en Jezus Christus Zelf (Jesaja 50:6). Baarden worden 15 keer in de Bijbel genoemd en nooit in een negatieve context. Een andere zendingsmissie eist dat haar zendingelingen niet interracial huwen, en ze verbieden zendingelingechtenparen zelfs kinderen te adopteren van een ander ‘ras’; maar alhoewel bij dit alles praktische problemen kunnen opduiken, verbiedt de Bijbel dit nergens!

Dus, we herhalen: we moeten erg zorgvuldig zijn met het trekken van de grenzen, opdat onze grenzen die van God zijn en niet die van onszelf.

WAT LEGALISME NIET IS

Nu we weten wat legalisme is, kunnen we nu nagaan wat legalisme niet is.

In een notedop: Een prediker die bij Gods volk aandringt de details van Gods Woord te gehoorzamen, door de genade van Christus, pleegt geen legalisme, want dat is precies wat God wenst. Beschouw de volgende Schriftplaatsen zorgvuldig:

“Want **uit** genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; 9 Niet uit de werken, opdat niemand roeme. 10 Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus **tot** goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen” (Efeziërs 2: 8-10).

Hier zien we dat de heilige is gered *uit* geloof, zonder werken, *tot* het doen van goede werken. De gelovige gehoorzaamt Gods Woord, niet om gered te worden maar omdat hij is gered. Het kan

daarom geen legalisme zijn wanneer een prediker Gods volk aanmaant om Gods werken te doen die vervat zijn in het nieuwtestamentische geloof. Ik heb 88 specifieke geboden gevonden alleen al in het boek Efeziërs. Beschouw dit:

“En hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis, maar bestraft ze ook veeleer” (Efeziërs 5: 11).

Dit is een verreikende eis. De gelovige moet waken over elk gebied van zijn leven, over elke activiteit, om zeker te zijn dat hij geen gemeenschap aangaat met de werken van de duisternis. En niet alleen dat: hij moet de werken van de duisternis bestraffen. Dit is een van de verzen die tot me spraken, 32 jaar geleden, en die me overtuigden dat ik rock & roll muziek uit mijn christelijk leven moest weren. Dit is beslist een onvruchtbaar werk van de duisternis, maar Gods eis stopt niet bij muziek. Ze omvat elk deel van het christelijke leven, zoals kleding, kameraadschap, muziek, entertainment, literatuur, relaties met kerken en belijdende gelovigen, enz. Het ernstig nemen van zulke geboden van het nieuwtestamentische geloof, en ze ernstig toepassen, kan daarom geen “legalisme” zijn.

“Want de zaligmakende genade van God is verschenen aan alle mensen, en leert ons de goddeloosheid en de wereldse begeerten te verloochenen en in deze tegenwoordige wereld bezonnen, rechtvaardig en godvruchtig te leven, terwijl wij verwachten de zalige hoop en verschijning van de heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker, Jezus Christus. Hij heeft Zichzelf voor ons gegeven, opdat Hij ons zou vrijkopen van alle wetteloosheid en voor Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken. Spreek over deze dingen, bemoedig en wijs met alle gezeg terecht. Laat niemand u verachten” (Titus 2: 11-15).

Hier opnieuw, zien we dat de genade van Christus christenen niet leert onzorgvuldig te leven, maar strikt te leven. De genade van God leert ons goddeloosheid en wereldlijkheid af te wijzen, en dat is een verreikende verplichting. Dit betekent dat wij elk gebied van onze levens en onze kerken moeten onderzoeken, om elke goddeloosheid uit te roeien. Het omvat elk aspect van het christelijke leven, zoals kleding, kameraadschap, muziek, entertainment, literatuur, en noem maar op.

En noteer in Titus 2:15 dat de Geest van God deze passage besluit met “**Spreek over deze dingen, bemoedig en wijs met alle gezeg terecht. Laat niemand u verachten**”. De prediker heeft voor God de heilige plicht om te spreken, bemoedigen, terechtwijzen, op basis van deze passages. Het kan daarom niet enig soort van “legalisme” zijn wanneer een prediker deze plicht ernstig neemt en deze leer toepast op elk gebied van muziek, kleding, kameraadschap, entertainment, enz.

“Ik bezweer u, ten overstaan van God en de Heere Jezus Christus, Die levenden en doden zal oordelen bij Zijn verschijning en in Zijn Koninkrijk: predik het Woord. Volhard daarin, gelegen of ongelegen. Weerleg, bestraf, vermaan, en dat met alle geduld en onderricht” (2 Timotheüs 4: 1-2).

Hier zien we een gelijkaardige verplichting, zoals die in Titus 2:15. De prediker heeft voor God een heilige verantwoordelijkheid met betrekking tot zijn prediking, en hij zal rekenschap moeten afleggen aan Jezus Christus. Hij moet het Woord prediken. Welk deel ervan? Alles ervan! Hij moet het Woord niet alleen lezen; hij moet het ook prediken en toepassen op het alledaagse leven van de mensen. Hij moet weerleggen, bestraffen, vermanen. Hij moet ervoor zorgen dat het Woord van God precies terechtkomt in het leven van de mensen, hun werk, hun dienst voor Christus, hun kameraadschappen, hun entertainment, hun kleding, hun muziek, en noem maar op. Het Woord van God spreekt tot elk gebied van het leven, en de prediker is verplicht het te volgen waar het ook naartoe leidt. Dit is beslist geen “legalisme”.

“Ga dan heen, onderwijs al de volken, ... hun lerend **alles** wat Ik u geboden heb, in acht te nemen. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld. Amen” (Mattheüs 28: 19-20).

Dit maakt deel uit van de verplichte Grote Opdracht van Christus. Zij die het evangelie geloven en gedoopt zijn moeten ALLES wat Hij geboden heeft onderhouden. Dit is een andere verreikende vereiste. Dit betekent dat de kerken zich moeten bekommeren om het geheel van het nieuwtestamentische geloof en niet enkel om een deel ervan dat populair is op het moment, en zij moeten hun

mensen opleiden om ALLES ervan na te komen. De kerken zijn daarom verplicht afscheiding van de wereld te onderwijzen, afscheiding van valse leer, afwijzing van ketters, kerkdiscipline, de realiteit van een eeuwige hel, berouw en bekering, zelfverloochening; zij moeten de populaire dingen onderwijzen maar ook de onpopulaire zaken. Het ernstig nemen van Christus' gebod, en zoeken getrouw bevonden te worden aan het hele nieuwtestamentische geloof, kan daarom geen "legalisme" zijn.

Strikte gehoorzaamheid aan Gods Woord door de genade van Christus is de weg van vrijheid, niet van slavernij.

"Jezus dan zei tegen de Joden die in Hem geloofden: Als u in Mijn woord blijft, bent u werkelijk Mijn discipelen, en u zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken" (Johannes 8: 31-32).

De liefde tot God is Zijn geboden gehoorzamen:

"Want dit is de liefde tot God, dat wij Zijn geboden in acht nemen; en Zijn geboden zijn geen zware last" (1 Johannes 5: 3).

De gelovige gehoorzaamt het Woord van God niet in zijn eigen kracht, of tot zijn eigen heerlijkheid. Hij gehoorzaamt het in de kracht van de inwonende Christus, en tot Zijn heerlijkheid:

"Ik ben met Christus gekruisigd; en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij; en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven" (Galaten 2: 20).

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#)